

Sygn. akt VII Ka 553/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski (spr.)

Sędziowie: SO Dorota Lutostańska

SO Leszek Wojgienica

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Tymosiewicz

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Olsztynie Mirosława Zelenta

po rozpoznaniu w dniach: 30 października i 27 listopada 2020 r.

sprawy: **M. Z. (2)**, ur. (...) w G., syna H. i H. z domu J.

oskarżonego z art. 147 b ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, art.231§1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w K. (...) z dnia 10 lipca 2020 r., sygn. akt(...)

I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w zakresie rozstrzygnięć z pkt I-III sentencji, przy zastosowaniu art.4§1 kk na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art.12§1 kk i art.37 a kk orzeka wobec oskarżonego M. Z. (2) karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 100 (stu) zł,

- z rozstrzygnięcia z pkt IV sentencji eliminuje sformułowanie „w pozostałym zakresie oraz ” a w miejsce przyimka „z” wpisuje przyimek „od”,

II w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje mocy,

III zasądza od oskarżonego M. Z. (2) koszty sądowe w 1/2 części za postępowanie odwoławcze, przejmując 1/2 części pozostałych kosztów na rzecz Skarbu Państwa oraz zasądza od niego jedną opłatę za obie instancje w kwocie 1000 (tysiąca) zł.

FORMULARZ UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VII Ka 533/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 10 lipca 2020 r. w sprawie (...)

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego M. Z. (2)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1 2		M. Z. (2)	Składanie pisemnych informacji co do miejsca zamieszkania Wiedza Komendanta W- (...) w K. o faktycznym miejscu zamieszkania oskarżonego	Dokumenty uzyskane od W- (...) w K. i (...) Zeznania J. B. i S. S.	- 980 - 1015 - załącznik z aktami personalnymi 1018-1021
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Dowody w postaci dokumentów oraz zeznania świadków	Wskazane dowody uznano za wiarygodne, brak jest podstaw do ich zakwestionowania

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<i>I podniesiony przez obrońcę w części skazującej - w całości na korzyść oskarżonego</i>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne zarzuty skarżących

1/obrazy przepisów prawa materialnego art. 12 k.k. § 1 k.k. poprzez niewłaściwą wykładnię tego przepisu i uznanie, iż czyn ciągle można popełnić również z zaniechania, podczas gdy z wykładni gramatycznej ww. przepisu wynika, iż warunkiem sine qua non przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się czynu ciągłego było wykazanie, iż „podjął działanie”, co miało istotny wpływ na wynik postępowania, albowiem doprowadziło do skazania ww.

2/ obrazy przepisów postępowania art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie dokładnego określenia czynu za który został skazany oskarżony, co w związku z faktem istotnej modyfikacji opisu czynu względem przepisanej oskarżonemu aktem oskarżenia - w szczególności wyeliminowania „czynności sprawczych” doprowadziło do de facto do skazania oskarżonego za bliżej nie określone zachowanie

3/ błędu w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż oskarżony wprowadził w błąd Komendanta (...) Straży (...), co do faktu posiadania lokalu mieszkalnego, podczas gdy prawidłowa ocena zebranych w sprawie dowodów, a w szczególności złożonych oświadczeń majątkowych, zeznań świadków, dokumentów oraz wyjaśnień samego oskarżonego jednoznacznie wskazuje, iż faktyczna sytuacja mieszkaniowa oskarżonego była ogólnie znana i nie wprowadzał on nikogo w błąd, ani błędu nie wyzyskiwał, co miało istotny wpływ na wynik postępowania albowiem doprowadziło do wydania wyroku skazującego,

4/ błędu w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż zebrany

w sprawie materiał dowodowy pozwolił przyjąć, iż oskarżony działał (bądź zaniechał działania) z zamiarem bezpośrednim kierunkowym doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, podczas gdy żaden z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie daje podstaw do takiego wnioskowania, a zachowanie oskarżonego po ustaleniu, iż nienależnie pobierał świadczenia „lokalowe” tj. natychmiastowy zwrot pobranych kwot, prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż ww. nie miał zamiaru kogokolwiek wprowadzać w błąd, co miało istotny wpływ na wynik postępowania, albowiem doprowadziło do wydania wyroku skazującego.

II podniesione przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego M. Z. (2).

1/ obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk i art. 4 kpk, poprzez nie uczynienie zadość dyrektywom swobodnej oceny dowodów oraz nie zbadanie i nie uwzględnienie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia, gdzie Sąd niesłusznie uniewinnił M. Z. (2) od popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia przestępstwa z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 231 § 2 kk polegającego na niedopełnieniu obowiązków w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uznając, że nie można przyjąć, że oskarżony składając nieprawdziwe oświadczenie o uzyskanie pomocy przekroczył swoje uprawnienie jako funkcjonariusza, gdyż czynności te

dotyczyły sfery jego prywatnego życia, nie zaś wykonywania czynności służbowych, gdzie oskarżony nie miał tego w zakresie swoich obowiązków służbowych, podczas gdy zebrany w sprawie, i oceniany z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, materiał dowodowy prowadzi do wniosku, iż oskarżonemu, w ramach przestępstwa z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 231 § 2 kk, nie zarzucono przekroczenia uprawnień, lecz niedopełnienie obowiązków określonych, w wydanym na podstawie art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2020 r., poz. 305, tekst jednolity), Rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie wysokości i warunków przyznawania funkcjonariuszom Straży (...) równoważnika pieniężnego za brak lokalu mieszkalnego oraz szczegółowych warunków jego zwrotu, a także sposobu postępowania w przypadku wystąpienia zbiegu uprawnień do jego otrzymania (Dz. U. z 2002.118.1014), które to rozporządzenie w § 7 nakłada na funkcjonariusza Straży (...) obowiązek niezwłocznego zawiadomienia o każdej zmianie mającej wpływ na uprawnienie do otrzymania równoważnika pieniężnego za brak lokalu mieszkalnego, poprzez złożenie stosownego oświadczenia mieszkaniowego, a którego to obowiązku M. Z. (2) nie dopełnił w okresie od 09 sierpnia 2002 r. do 05 stycznia 2018 r., działając na szkodę interesu publicznego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a tym samym

swoim zachowaniem dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 231 § 2 kk;

2/ obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk i art. 4 kpk, poprzez nie uczynienie zadość dyrektywom swobodnej oceny dowodów oraz nie uwzględnienie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia, gdzie Sąd niesłusznie uniewinnił M. Z. (2) od popełnienia zarzucanych mu w punktach II-IX aktu oskarżenia przestępstw z art. 147 b ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2020 r., poz. 305, tekst jednolity) uznając, że nie ma możliwości udowodnienia, że oskarżony podawał nieprawdę w oświadczeniach majątkowych, gdyż rzeczywiście z formalnego punktu widzenia w składanych oświadczeniach majątkowych zawsze podawał, że posiada działkę z rozpoczętą budową budynku mieszkalnego, co zdaniem Sądu, jest prawdą do czasu zakończenia budowy w 2017 r., jak też, że nie można przyjąć w sposób pewny, że dom ten nie był w ciągłej budowie do czasu oficjalnego zgłoszenia o zakończeniu budowy, podczas gdy zebrany w sprawie, i oceniany z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że oskarżony M. Z. (2) dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 147 b ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży

Granicznej (Dz. U. z 2014 r., poz. 1402), podając nieprawdę w ten sposób, że nie wskazywał, iż posiada dom, a wskazywał, iż posiada działkę z budową domu jednorodzinnego, gdyż, w okresie składania zakwestionowanych oświadczeń majątkowych (31.10.2010 r. - 31.03.2017 r.), nie była prowadzona budowa domu jednorodzinnego przy ul. (...) w K., na co wskazuje przede wszystkim:

- wydana w sprawie, przez biegłego sądowego z zakresu budownictwa dr inż. J. B. (2) opinia, z której wynika, że roboty budowlane, jeżeli chodzi o dom przy ul. (...) w K., zostały rozpoczęte 22 sierpnia 1992 r. i zakończyły się 11 września 2002 r.;

- umowa ubezpieczenia domu z dnia 10 kwietnia 2002 r., zawarta pomiędzy (...) S.A. Inspektorat w K. a M. Z. (2), która opiekując na sumę 300 000 zł, dotyczyła domu jednorodzinnego przy ul. (...) w K. i w której treści brak było, w przeciwieństwie do poprzedniej, opiekującej na sumę 150 000 zł, zawartej przez wymienione strony, umowy ubezpieczenia z dnia 10 kwietnia 2000 r., adnotacji, że dom jest w stadium budowy;

- notatka służbowa sporządzona przez T. S. - inspektora w(...) w K., w której stwierdził, że zgodnie z zapisami w dzienniku budowy, budowa budynku zakończona została w październiku 2000 r., w czasie ważności pozwolenia na budowę(...);

- dziennik budowy nr (...), dotyczący budowy budynku mieszkalnego przy ul. (...) w K., który stanowi urzędowy dokument przebiegu robót budowlanych, gdzie w okresie około 17 lat - od 2000 r. do 2017 r.

	<p>brak jest jakichkolwiek wpisów, jak też w tym okresie nie ustanowiono wymaganych prawem uczestników procesu budowlanego;</p> <p>decyzja Zarządu Miasta K. z dnia 13 lutego 1998 r., mocą której, na wniosek inwestora M. Z. (2), przedłużono termin zakończenia realizacji budowy jedynie do dnia 31 grudnia 2000 r.;</p> <p>- zeznania świadka S. S. (2), który podał, że w 2007 r. zgłosił się do niego M. Z. (2), który oświadczył jednoznacznie, iż zakończył budowę domu i chce to zgłosić do (...) w K.;</p> <p>- dowody przedstawione przez oskarżonego M. Z. (2) w postaci faktur dotyczących, prowadzonych w domu przy ul. (...) w K., prac budowlanych, gdzie oskarżony przedłożył jedynie faktury dotyczące prac o charakterze wykończeniowym, jakie miały miejsce w 2004 r., nie przedstawił zaś jakichkolwiek faktur dotyczących budowy domu w okresie składania zakwestionowanych oświadczeń majątkowych (31.10.2010 r. - 31.03.2017 r.);</p> <p>3/ obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 632 pkt 2 kpk, poprzez brak powołania tego przepisu w punkcie VI wyroku, który dotyczy orzekania o kosztach procesu przy uniewinnieniu oskarżonego, gdzie błędnie powołano przepis art. 632 pkt 2 kk.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie

W tym miejscu odnosząc się do zarzutów zawartych w obu środkach odwoławczych, to przede wszystkim zauważyć należy, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji prawidłowo zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku. Stąd też odnosząc się do podnoszonych przez skarżących zarzutów należy stwierdzić, że są one chybione. Zauważyć trzeba, że podnosząc tego rodzaju zarzuty skarżący faktycznie polemizują z ustaleniami Sądu I instancji. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody zapadłego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy podziela przedstawioną tam argumentację. Co istotne apelacje faktycznie nie wskazują na takie okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawierają też takiej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które faktycznie zawiera odpowiedzi na zarzuty kierowane przeciwko

rozstrzygnięciu i należy jedynie zaakcentować niektóre elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska skarżących.

Odnosząc się do zarzutów skarżących dotyczących przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów stwierdzić należy, iż Sąd I instancji prawidłowo, w oparciu o zebrany materiał dowodowy trafnie ustalił stan faktyczny w sprawie oceniając dowody w sposób zgodny z zasadami prawa procesowego. Wskazać przy tym należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1974 r., zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania, nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie rewizyjnym. Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. (II KR 114/74 OSNKW 1975/2/28).

W konsekwencji Sąd Okręgowy nie podzielił zawartych w apelacjach zarzutów obrazy przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., jak i wywodów przytoczonych na ich poparcie oraz nie dopatrył się obrazy wskazanych przepisów procedury karnej, które

to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku. W pełni zatem należy podzielić argumentację Sądu I instancji co do analizy i oceny zebranego i ujawnionego materiału dowodowego. Ocena dowodów pozostaje pod ochroną z art. 7 kpk gdy jest poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego umotywowana w uzasadnieniu wyroku. Analiza akt sprawy wskazuje, że Sąd Rejonowy trafne ustalenia oparł na dowodach, które przeprowadzone zostały na rozprawie głównej i ocenił je w sposób wszechstronny, uwzględniając wszystkie okoliczności zdarzeń a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał jakie fakty uznał za udowodnione, a jakie za nieudowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlatego odmówił wiary dowodom przeciwnym a ocena ta zasługuje na podzielenie.

I ad I

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego w zakresie wyroku skazującego M. Z. jak w pkt I sentencji nie jest ona zasadna. Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych i prawidłowo ustalił i przyjął, że oskarżony wprowadził w błąd Komendanta (...) Straży (...) w K., co do faktu posiadania lokalu mieszkalnego, przy czym działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym doprowadzenia

wymienionego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez przyznanie równoważników pieniężnych.

Przede wszystkim, to sam oskarżony przyznał, że od 2002 r. zamieszkiwał faktycznie z rodziną w lokalu mieszkalnym na terenie rozpoczętej budowy domu jednorodzinnego przy ul. (...) w K.. Wynika to tak z wyjaśnień M. Z. jak na k. 766-767 i k. 791-792 jak i z jego oświadczenia z dnia 23 października 2018 r. skierowanego do Komendanta (...) w K. - k. 980. Wprawdzie przedmiotowy dom nie był wówczas jeszcze wykończony oraz nie została formalnie zakończona jego budowa, to jednakże umożliwiał on rodzinie oskarżonego normalne warunki życiowe. Budynek był wyposażony we wszystkie media, w tym prąd w taryfie dla budynków mieszkalnych, między innymi została także zawarta umowa na wywóz śmieci; dom był też ubezpieczony. Co przy tym istotne, jak to wynika z zebranych dokumentów oraz opinii biegłego z zakresu budownictwa dom był gotowy do zamieszkania z dniem 18 grudnia 2001 r.- k.745. Powyższe koresponduje z zeznaniami świadków: R. C. k. 214-215, S., B. k.246, A. W. k.259, B. S. k.263 w zakresie faktycznego czasu, od którego M. Z. z żoną a potem z dziećmi zamieszkiwał w domu przy ul. (...) w K.. Wprawdzie nie sposób jest zakwestionować, że oskarżony mieszkając przy ul. (...) kontynuował prace budowlane, to w istocie już **od 2002 r.** posiadał on lokal mieszkalny umożliwiający w nim normalne zamieszkiwanie.

Mimo powyższej faktycznej sytuacji lokalowej M. Z. w dniu 9 sierpnia 2002 r, złożył oświadczenie mieszkaniowe

do ustalenia uprawnień do równoważnika pieniężnego za brak lokalu mieszkalnego oraz jego wysokości - k. 14 i decyzją Komendanta (...) w K. z dnia 26 sierpnia 2002 r. równoważnik taki z mocą od 1 stycznia 2002 r. otrzymał - k. 13 i pobierał go do 7 grudnia 2017 r. Wskazać przy tym należy, że przedmiotowa decyzja nie tylko wskazywała na rozporządzenie z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie wysokości i warunków przyznawania funkcjonariuszom Straży (...) równoważnika pieniężnego za brak lokalu mieszkalnego ale i nakazywała oskarżonemu niezwłoczne powiadomienie organu wydającego decyzje **o każdej** zmianie mającej wpływ na uprawnienie do otrzymywania równoważnika za brak lokalu mieszkalnego. Decyzję jak na k.13 oskarżony otrzymał lecz pomimo jej treści oraz przede wszystkim swojej faktycznej sytuacji mieszkaniowej do roku 2017 pobierał równoważnik mieszkaniowy mimo, że od 1 stycznia 2002 r. nie był uprawniony do jego otrzymywania. W tej sytuacji nie mają znaczenia twierdzenia oskarżonego, że nie tracił równoważnika na „zbytki” ale uzyskane środki pieniężne przeznaczał na kontynuowanie budowy domu. **M. Z. bezspornie był świadomy gdzie faktycznie zamieszkuje a zarazem zdawał sobie sprawę z tego, iż od 2002 r. nie spełnia warunków do otrzymywania równoważnika mieszkaniowego.**

W zakresie zarzutu apelacji obrońcy co do tego, że nie wprowadził on właściwego organu w błąd albowiem zgodnie z twierdzeniami M. Z. „wszyscy” wiedzieli gdzie on mieszka, to taki zarzut nie

może być uwzględniony. W tym zakresie zwrócić uwagę należy, że oskarżony także przed 2002 r. składał wnioski co do przyznania mu przedmiotowego równoważnika – porównaj dokumenty ja na k. 980 i wiedział jaka jest w tym zakresie przewidziana procedura. Określone oświadczenia majątkowe składane były do odpowiednich „komórek” organu i to organ (tu Komendant) wydawał stosowną decyzję. Zatem istotna w tym zakresie była „wiedza organu” a nie „wiedza powszechna”. Zwrócić przy tym należy uwagę, że z pełni wiarygodnych zeznań byłego Komendanta (...) w K. J. B. wynika, że nie miał on żadnej wiedzy o faktycznym miejscu zamieszkania oskarżonego i podejmując określone decyzje działał w zaufaniu do osób, które przygotowywały stosowne dokumenty – k.1018-1020. Tym samym dla ustalenia odpowiedzialności oskarżonego za przypisane mu przestępstwo nie mają znaczenia zeznania S. S. wskazującego na „powszechną” wiedzę o zamieszkiwaniu M. Z. przy ul. (...) w K. – k.1020– 1021.

Wobec „konieczności” posiadania przez właściwy organ wiedzy o faktycznym miejscu zamieszkania oskarżonego dla kwestii odpowiedzialności za przypisany czyn nie mają znaczenia także ankiety bezpieczeństwa składane przez M. Z. do (...) i (...) albowiem treści tam zawarte nie trafiały do organu właściwego- k.1015. W tym miejscu wskazać również należy, że w ankiecie z 5 maja 2003 r., z którą zapoznał się J. B. oskarżony nie wskazywał adresu zamieszkania przy ul. (...) w K.. Dopiero w ankiecie z 16 lutego 2013 r. znajduje się wspomniany adres, przy czym na ankiecie nie ma adnotacji, że zapoznał się

nią ówczesny Komendant (...) w K.. Natomiast (...) została powiadomiona o zamieszkiwaniu przy ul. (...) w K. w dniu 19 listopada 2015 r. Wprawdzie M. Z. w dniu 15 listopada 2006 r zawiadomił Komendanta (...) Straży (...) w K. o nowym adresie zamieszkania przy ul. (...) w K.- k.217, to jednakże i w tym wypadku ta informacja nie została skierowana do właściwego organu, którym był Komendant (...) Oddziału Straży (...) w K..

Zaś o tym, że M. Z. doskonale zdawał sobie sprawę z tego do kogo w tym zakresie winny być kierowane stosowne dokumenty jest jego oświadczenie mieszkaniowe z dnia 5 stycznia 2028 r. – k. 11, w wyniku którego **Komendant (...) w K.** wydał decyzję nr (...) o utracie prawa oskarżonego do równoważnika mieszkaniowego – k.10.

Tym samym w żadnym wypadku nie dzielają na prawdzie wyjaśnienia M. Z., że jeszcze w 2002 r. informował on na piśmie Komendanta o zamieszkiwaniu przy ul. (...) w K.- k. 767.

Wobec tych okoliczności w ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji w pełni zasadnie uznał, że M. Z. swoim zachowaniem opisanym w pkt I sentencji zaskarżonego wyroku wyczerpał znamiona czynu z art. 286§1 kk albowiem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd Komendanta (...) w K. co do faktycznego miejsca zamieszkania i tym samym doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez niezasadnie przyznanie mu równoważników

pieniężnych za rzekomy brak lokalu mieszkalnego.

Co do zarzutu obrońcy oskarżonego co do rzekomej obrazy prawa materialnego w zakresie art.12§1 kk to jest on chybiony, albowiem w dokonanych ustaleniach faktycznych M. Z. bezspornie działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru a powyższego w żaden sposób nie podważa, że faktycznie nie poinformował on (zaniechał powiadomienia) właściwego organu o miejscu swojego zamieszkania. Także nie sposób jest uznać, że opis czynu jak w pkt I sentencji zaskarżonego wyroku dotknięty jest brakami, które nie wskazują na „czynności sprawcze” oskarżonego. Opis ten zawiera konieczne znamiona i wynika z niego sposób zachowania M. Z. w zakresie przypisanego mu czynu.

II Ad II

Oдноśnie zarzutu prokuratora w zakresie modyfikacji opisu czynu z pkt I sentencji i przyjętej tam kwalifikacji prawnej to i on nie zasługuje na podzielenie.

Przede wszystkim w ocenie Sądu Okręgowego w pełni zasadnie wyeliminowano z kwalifikacji dyspozycje z art.231§1i2 kk. Wprawdzie nieprawidłowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano na „przekroczenie uprawnień” – k.415, gdy tymczasem oskarżyciel zarzucał M. Z. niedopełnienie obowiązków, to uchybienie to nie miało faktycznie wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Oczywistym jest, że M. Z. był uprawniony do otrzymywania równoważników pieniężnych bo był

funkcjonariuszem (...) ale w ocenie Sądu Okręgowego w tym wypadku nie wyczerpał on dyspozycji przepisu z art.231§1i2 kk. Zwrócić bowiem uwagę należy, że jak to zasadnie wskazał Sąd I instancji pobieranie równoważników pieniężnych dotyczyło w istocie sfery prywatnej jego życia i nie pozostawało w jakimkolwiek związku z rzetelnym wykonywaniem obowiązków służbowych. ***Uzyskanie tych środków finansowych niejako „skierowane było do wewnątrz” i nie miało żadnego wpływu na czynności związane ze służbą M. Z. jako funkcjonariusza Straży (...).***

M. Z. nie dopełnił obowiązku wynikającego tak z rozporządzenia MSWiA z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie wysokości i warunków przyznawania funkcjonariuszom Straży (...) równoważnika pieniężnego za brak lokalu mieszkalnego jak i z rozporządzenia MSWiA z dnia 14 czerwca 2002 r. w sprawie zakresu obowiązków oraz podstaw, zakresu i trybu udzielania zwolnień od zajęć służbowych funkcjonariuszom Straży (...) w zakresie niezwłocznego informowania o zmianie adresu zamieszkania, jednakże w ocenie Sądu Okręgowego to zachowanie może ewentualnie być przedmiotem postępowania dyscyplinarnego. Natomiast w tym wypadku M. Z. nie naruszył dyspozycji art.231§1i2 kk albowiem w istocie nie zakłócił prawidłowego funkcjonowania instytucji, w której pełnił służbę.

W konsekwencji Sąd Rejonowy prawidłowo zmodyfikował opis zarzutu z pkt I aktu oskarżenia. Konsekwencją wyeliminowania z przyjętej kwalifikacji prawnej

art.231§1i2 kk były wyeliminowanie z opisu czynu sformułowań z tiretu 1 i 2. Natomiast odnośnie tiretu 3, to zasadnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zauważono, że „należy odróżnić faktyczne dysponowanie lokalem mieszkalnym przez oskarżonego (tu od 2002r) od zakończenia budowy domu w sensie formalnym”.

Akt oskarżenia w tirecie 3 punktu I aktu oskarżenia zarzucał oskarżonemu złożenie niezgodnego z prawdą i wskutek przekroczenia uprawnień wniosku o pomoc pieniężną z tytułu uzyskania domu w K., a przecież oskarżony faktycznie taką pomoc miał prawo uzyskać i otrzymał ją w kwocie 20 790 zł -k. 15. Ponadto kwota ta nie została objęta zarzutem prokuratora a jej zwrotu pokrzywdzony się nie domagał.

Także brak jest podstaw do zakwestionowania rozstrzygnięcia jak w pkt IV sentencji. Zasadnie w tym zakresie Sąd Instancji wskazał, że czyny wymienione pkt II - IX aktu oskarżenia dotyczą składania oświadczeń majątkowych w kolejnych latach przez oskarżonego, w których podawał on, **zgodnie z prawdą**, że posiada on działkę z domem w budowie tj. nieruchomość. Dom ten był formalnie w budowie, i do czasu jej zakończenia i zgłoszenia zakończenia budowy nie istniał w ewidencji domów mieszkalnych miasta K.. Zgłoszenie budynku do odbioru nastąpiło z dniem 8 grudnia 2017 r., przy czym nie można skutecznie zanegować twierdzeń M. Z. co do tego, że dom ten był w ciągłej faktycznej budowie do czasu oficjalnego zgłoszenia o zakończeniu jego budowy. W pełni prawidłowo przy tym Sąd Rejonowy rozróżnił sytuację faktyczną, iż dom będący

w budowie może jednocześnie zaspokajać potrzeby mieszkaniowe funkcjonariusza.

Ponadto jak wynika z treści art. 91a ustawy o Straży Granicznej:

1. Funkcjonariusze składają oświadczenie o swoim stanie majątkowym, w tym o majątku objętym małżeńską wspólnością majątkową, Komendantowi Głównemu Straży (...), Komendantowi (...), właściwym komendantom oddziałów Straży (...), komendantom (...) Straży (...) lub komendantom ośrodków Straży (...) przy nawiązywaniu lub rozwiązywaniu stosunku służbowego, corocznie oraz na ich żądanie. Komendant Główny Straży (...) oraz zastępcy Komendanta Głównego Straży (...) składają oświadczenie o swoim stanie majątkowym ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych.

2. Oświadczenie o stanie majątkowym powinno zawierać informacje o źródłach i wysokości uzyskanych przychodów, posiadanych zasobach pieniężnych, **nieruchomościach**, uczestnictwie w spółkach cywilnych lub spółkach prawa handlowego, posiadanych udziałach lub akcjach w tych spółkach, mieniu nabytym od Skarbu Państwa, innej państwowej osoby prawnej, gminy, związku międzygminnego, powiatu, związku powiatów, związku powiatowo-gminnego lub związku metropolitalnego, które podlegało zbyciu w drodze przetargu, mieniu ruchomym, innych prawach majątkowych oraz o zobowiązaniach pieniężnych. Oświadczenie to powinno również zawierać dane dotyczące prowadzenia działalności

<p>gospodarczej oraz pełnienia funkcji w spółkach prawa handlowego lub w spółdzielniach, z wyjątkiem funkcji w radzie nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej.</p> <p>M. Z. (2) jako funkcjonariusz Straży (...) składając oświadczenia o posiadaniu domu w budowie czyli o posiadanych nieruchomościach, wypełnił obowiązek wynikający z tej ustawy i tym samym brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że świadomie fałszywie podał o wymaganych w tym zakresie składnikach mienia. Z tego też względu w pełni zasadnie Sąd I instancji M. Z. w tym zakresie uniewinnił.</p> <p>Wreszcie chybiony jest zarzut dotyczący rozstrzygnięcia z pkt VI sentencji zaskarżonego wyroku albowiem z jego treści wynika że w zakresie dotyczącej uniewinnienia M. Z. koszty procesu na podstawie art.632 pkt 2 kpk ponosi Skarb Państwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;</p> <p>Obrońca oskarżonego wniósł o uniewinnienie M. Z. od przypisanego mu czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne wnioski skarżących</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wyżej wskazanych obie apelacje nie mogły zostać uwzględnione.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w (...) (...) z dnia 10 lipca 2020 r., sygn. akt (...)</p> <p>I zmieniono w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w zakresie rozstrzygnięć z pkt I-III sentencji, przy zastosowaniu art.4§1 kk na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art.12§1 kk i art.37 a kk orzeczono wobec oskarżonego M. Z. (2) karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 100 (stu) zł, - z rozstrzygnięcia z pkt IV sentencji wyeliminowano sformułowanie „w pozostałym zakresie oraz ” a w miejsce przyimka „z” wpisano przyimek „od”, <p>II w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano mocy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

Wyrok zmieniono w zakresie orzeczenia o karze. Sąd Okręgowy uznał, że wobec okoliczności wynikających z akt sprawy, dobrowolnego naprawienia szkody oraz właściwości i warunków osobistych oskarżonego nie ma potrzeby orzekania kary surowszej niż kara grzywny, która winna spełnić cele określone w art.53 kk.	
---	--

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Na podstawie art.634 kpk i art.3ust.1 i art.10ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego M. Z. (2) koszty sądowe w 1/2 części za postępowanie odwoławcze, przejmując 1/2 części pozostałych kosztów na rzecz Skarbu Państwa oraz zasądzono od niego jedną opłatę za obie instancje w kwocie 1000 (tysiąca) zł.

7. PODPIS

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 10 lipca 2020 r. w sprawie (...)	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w K.z dnia 10 lipca 2020 r. w sprawie (...)
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana